

Wat mijn lichaam weet

Van Rosa Willemijn Vlogman verscheen eerder
bij De Harmonie:

Raaf

Rosa
Willemijn
Vlogman

**Wat mijn
lichaam
weet**

De Harmonie – Amsterdam

HET GAT IN DE TIJD

vrijdag 9 april

Ik laat alles gebeuren, maar ik heb niet het gevoel dat ik het passief onderga. Ramses knoopt zijn shirt als een blinddoek bij me om, ik ruik zijn zweet nu dicht bij mijn gezicht en verlies me in die geur. Het gaat heel langzaam, omdat we praten en lachen en hij voortdurend controleert hoe ik me voel in deze situatie die nieuw voor me is. Die zorgzaamheid is een eigenschap die ik met hem associeer, en het is misschien wel datgene dat me het meest aan hem opwindt, hoewel het zo ver af lijkt te staan van de gewelddadigheid die me normaal gesproken aanspreekt in mannen. De zorgzaamheid geeft het geweld een afgesproken plek waarin die veilig kan huizen.

Ik voel geen moment schaamte. Hij streelt me, het voelt alsof hij met zes handen over mijn lichaam trekt, hij likt me, ik trek hem af, hij duwt een vinger, twee vingers bij me naar binnen – en simultaan schuiven al mijn eerdere seksuele ervaringen over deze realiteit heen: ik ben vijftien en hij laat een ijsblokje in mijn onderbroek glijden, ik ben zestien en ik schok oncontroleerbaar onder zijn aanraking, ik ben achttien en hij verandert van kleur, van gezicht, van vorm, en ik geloof heilig dat iedereen het zo er-

vaart: dat het normaal is dat bij penetratie je geliefde een ander wordt en pas na afloop weer terug verandert in zichzelf, ik ben drieëntwintig en laat me wurgen.

Als hij me kust, flitst zijn tong over mijn lippen. Hij kust, likt, kust, likt. En daarna neemt hij een slok wijn, ik zie het niet, zie niets, maar mijn gehoor is vertienvoudigd nu, ik hoor het inschenken, het glas dat van tafel wordt getild, het openen van zijn mond en dan opeens is hij weer hier, dichtbij, drukt zijn lippen tegen die van mij en dwingt me die te openen – ik drink uit zijn mond.

Het is alsof Ramses mijn herinneringen terughaalt, iets herstelt wat er ooit was: plezier dat langzaam mijn lichaam weer in stroomt.

Hij bindt mijn polsen aan elkaar vast met mijn panty. Soms kan ik hem niet voelen omdat hij de tijd neemt, me van een afstand bekijkt als in een situatie die hij kan controleren. Al mijn zintuigen zijn versterkt, ik voel me waanzinnig.

Die nacht slapen we in elkaars armen.

zaterdag 10 april

Als Ramses op het punt staat om naar huis te gaan, geef ik hem zijn spullen aan: trui, telefoon, broekriem. Alle gordijnen zijn open. Hij pakt de riem, bedenkt zich in de beweging en stapt mijn richting weer op: hij bindt mijn armen ermee samen op mijn rug. Als ik mijn biceps aanspan om te kijken of ik los kan komen, snijdt het leer in mijn huid en ik voel mijn benen slap worden.

Hij vraagt: *waarom heb jij je kleren eigenlijk nog aan?* en trekt mijn broek naar beneden.

Hij bindt mijn enkels aan elkaar vast met mijn pyjamabroek. Ik kan niets, niet eens lopen, ik balanceer op mijn benen, terwijl hij me kust – flitsende tong – en zijn vingers over mijn clitoris laat gaan. Opnieuw: de dominantie die me raakt, zijn ultieme aanwezigheid die zich uit in zorgzaamheid in dat moment. Hij sluit de gordijnen, houdt me vast als ik bijna omval. Mijn lichaam heeft een ervaring die het nooit eerder had: spel is werkelijkheid geworden.

Ik zeg: *ik had geen idee dat dit me opwond.*

Hij zegt: *je bent zo nat dat het vulgair is.*

Op dat moment moet ik lachen om wat we aan het doen zijn, niet omdat ik het van een afstand bekijken, maar omdat ik de seks ook herken als levendig-

heid, plezier, vertrouwen, spelen. Op het moment dat ik heel even in het plezier ontspan, legt hij zijn hand op mijn linkerwang en slaat me. Hard genoeg om me kort de adem te benemen. Mijn lichaam staat meteen op scherp.

Hij legt zijn hand opnieuw tegen mijn wang en vraagt: *waar wil je dat ik sla, links of rechts?*

De keuze die geen werkelijke keuze is – de geveinsde vrijheid die ik heel even heb binnen deze rol.

Hij slaat me, maar laat me tussendoor steeds mijn adem terugvinden. Mijn lichaam siddert, bereidt zich alvast voor op de klap en hij lacht daarom. En in zijn lach hoor ik het volledige spel terug.

Als ik zeg: *ik wil stoppen*, stopt hij meteen, vraagt niet waarom. Hij maakt mijn benen als eerste los, dan mijn armen. Ik kleeft me aan en voel hoe mijn lichaam trilt.

maandag 12 april

Sinds dit weekend zijn mijn zintuigen zo versterkt dat alles wat mijn lichaam aanraakt, voelt als een menselijke aanraking. Ik loop in het bos en mijn voeten raken de grond niet. Het hoge gras wekt mijn begeerte op, net als de wind, en het koude metaal van de sleutels in mijn handpalm, de pootjes van mijn zonnebril die door mijn haar achter mijn oren strijken, mijn rok die strak zit en bij elke stap om mijn benen spant. Alles is beweging, is vloeiend, danst: twee mensen die een vechtsport uitoefenen in het park, jongens die een vishengel optuigen, een poes die zich langs mijn enkels wrijft.

woensdag 28 april

We redden een bij vandaag. Of: Ramses redt een bij vandaag. Het is een gure dag, weer waarbij je jezelf steeds opnieuw aan en uit blijft kleden en hier, midden op de weg, in de nieuwbouwwijk, vlak voor nummer 11, waar een flauwe waarschuwing hangt voor Diamond, kruising shih tzu en dwergpoedel, ligt de bij. Haar vleugels kleven aan elkaar vast, haar lijfje trilt bijna onzichtbaar. Ramses houdt me tegen in mijn pas. Met zijn knieën op de grond en zijn handen om haar heen gevouwen, blaast hij haar warm. Ik kijk toe. Hij durft haar hier, in de stad, met alleen een kleine groenstrook, niet alleen te laten.

In een zakdoek (zonder menthol) draagt hij haar mee naar huis. We voeren haar druppels honing. Ze steekt haar tong in de gouden substantie, leeft op, haar achterlijf deint alsof er nieuw leven doorheen wordt gepompt.

Maar als we haar tot rust laten komen, blijkt het deinen, we willen er zo graag *gelukzalig* deinen in zien, haar laatste beweging te zijn. Ze krult haar lijfje op en sterft.

's Avonds liggen we in bed en raken elkaar aan op een manier die niet per se nog iets belooft, meer een bevestiging is van een lichaam: jij bent er, ik ben er, we zijn moe, we gaan slapen. Maar dan verandert de aanraking, en ik weet niet zeker bij wie van ons die verandering vandaan komt, of er een aanstichter is, of dat het gewoon ontstaat, de seksuele opwinding die opeens als een derde aanwezigheid in de lucht hangt.

Mijn lichaam wordt geregisseerd door de derde aanwezigheid; iets van buitenaf, dat tegelijkertijd alleen maar in ons bestaat. Mijn hand op zijn keel, mijn mond tegen zijn oor, in zijn nek, ik zuig op zijn onderlip, druk zijn armen in het matras, zeg: *nee, nee, nee, nee, niet doen, blijven liggen, niets doen*. We maken urenlang dezelfde beweging. Het gat in de tijd tot aan de randen gevuld met onze aanwezigheid.